

CUỘC ĐỜI CHA PIÒ

PADRE PIO

Tác giả: Dorothy M. Gaudiose

PT. Giuse Trần Văn Nhật lược dịch

THẦY PIÒ IV

Francis được mười lăm tuổi khi cậu vào dòng Capuchin ở Morcone ngày 3 tháng Giêng 1903 để bắt đầu những năm đệ tử sinh: Cậu thấy hôi hóp và tay như cứng lại khi gõ cửa nhà dòng.

Không nói một lời, một đệ tử sinh trẻ dẫn cậu ngang qua dãy nhà đèn mờ đến gặp Cha Thomas Monte Santangelo, Giám Đốc Đệ Tử Viện.

Cha Thomas nói, "Mừng con đến Morcone." Ngài có vẻ hài lòng.

Francis ngượng ngập chào đáp lễ, dường như cậu còn bàng hoàng vì sự rộng lớn và nghiêm trang của căn phòng và bộ y phục đơn sơ của Cha Thomas. Cậu biết, đây không phải trò đùa. Những ngày đùa giỡn trên đường phố ở Pietrelcina hay lang thang trên cánh đồng sẽ không còn nữa.

"Bạn có nhớ nhà không?" một đệ tử sinh hỏi cậu. Họ cùng ngồi trên chiếc giường nhỏ trong căn phòng bé tí teo.

Francis lắc đầu, và nói, "Tôi không hối hận chút nào. Đây là chỗ của tôi." Nhưng cậu cũng thường nhớ đến mẹ Giuseppa, bố Orazio, và các anh em của cậu, và có khi nước mắt cũng lăn tròn trên gò má khi cậu nhớ đến lòng thương mến và sự tốt lành mà gia đình đã dành cho cậu.

Nhưng hàng ngày Francis mê say nhìn ngắm các tu sĩ Capuchin, mơ tưởng đến giây phút được mặc áo dòng và chọn tên một vị thánh. Vào ngày khẩn tạm, tim anh như ngừng đập, và dường như không thể chế ngự nỗi sự kích động khi đứng giữa hai thầy giúp anh

khoác chiếc áo dòng đơn sơ từ tay vị linh mục.

Ngài hỏi, "Con chọn tên gì?"

Francis trả lời, "Tên Piô." Anh bị kích động với niềm vui, nhưng anh che giấu sự sung sướng tốt độ với những lời nghiêm trang, "Con chọn tên Pio để vinh danh Thánh Piô V, thánh quan thầy của Pietrelcina."

Vị chủ tế gạt đầu cách điềm tĩnh, "Từ giờ trở đi con sẽ không còn gọi là Francis Forgione; con sẽ được gọi là Frater (Thầy) Piô."

Vào giây phút này, cái tên của gia đình Forgione được thay thế bằng tên của nơi sinh trưởng, bởi thế từ giờ trở đi Francis sẽ được biết dưới tên Fra (chữ tắt của Frater) Piô Pietrelcina.

Không bao lâu Francis nhận ra rằng đời sống của Thầy Piô thì khó khăn hơn đời sống của Francis Forgione, và thầy sẽ bị thử thách nhiều.

"Làm đúng như những gì được bảo," một thầy khuyến cáo anh như thế.

"Tôi đâu có ý làm gì khác biệt," thầy khẳng định với đôi chút lúng túng.

Thầy Piô trở về phòng. Đó là một căn phòng nhỏ, giống như một khoang trong nhà tù, với tường quét vôi trắng, và chỉ có một khoảng nhỏ đủ chỗ một cái giường và cái bàn nhỏ với chậu rửa mặt và bình đựng nước. Trên đầu giường là tượng thánh giá bằng sắt, và duy nhất trên tường chỉ có hàng chữ: "Không có sự cô độc và chuyên cần bạn sẽ không bao giờ có nhân đức."

"Tôi không cần sự thoải mái cho thân xác," thầy đã từng tuyên bố như thế với một người bạn khi được hỏi về đời sống khắc khổ này.

"Vậy thì tốt," người bạn đáp lời cách thích thú, "vì bạn cũng không có gì khác hơn."

Và thật như vậy. Thầy Piô dành nhiều thì giờ ở trong phòng để cầu nguyện và suy niệm. Nhiều khi thầy quá tập trung tư tưởng hoặc cầu nguyện quá nhiều đến nỗi khi thức giấc thầy bị đau đầu và chân tê cứng. Có khi thầy chìm vào giấc ngủ triền miên trên tấm đệm lót bằng rơm, và giật mình thức giấc khi nghe tiếng keng báo hiệu giờ cầu nguyện buổi

sáng trong nhà nguyện.

"Hãy để mắt nhìn xuống đất!" Tiếng nói lạnh lùng của Cha Thomas luôn nhắc nhở khi các thầy đi ra ngoài.

"Tôi cũng không biết ở Morcone này có cây cối gì không," một thầy than phiền như thế, và một thầy khác đồng ý, "Từ khi đến đây, tôi không dám nhìn chung quanh."

Trên bức ảnh Đức Mẹ đã phai nhạt, được treo trên đầu lối cầu thang, có dòng chữ "Bạn đừng đi ngang đây mà không đọc kinh Kính Mừng." Từ ngày vào dòng, Thầy Piô thường quỳ gối một cách kính cẩn bất cứ khi nào đi ngang qua ảnh Đức Mẹ.

Một vị bề trên đã nhận xét, "Francis Forgione dường như hiểu biết và giữ luật hơn chúng ta." Mọi người, kể cả các thầy đều đồng ý rằng Thầy Piô đã khắc phục được bản thân và huấn luyện kỹ càng.

Sau đó có một thông báo nói rằng những ai đã hoàn tất bài thi cách tốt đẹp sẽ được về quê nghỉ hai ngày. Các tập sinh tụ tập chung quanh bảng thông cáo và bàn tán sôi nổi.

Có người nói, "Thật không đủ thời giờ. Tôi đã phải mất một ngày đi đường rồi."

Nhưng không phải mọi người đều đồng ý như thế. "Được hai ngày là quá tốt rồi."

"Nhưng tôi không ở gần như các bạn."

"Tôi cũng thế."

"Vậy chúng ta đồng ý là phải có thêm ngày nghỉ. Vấn đề là ai sẽ đại diện để lên xin?"

Thầy Piô được mọi người đồng ý chọn. Thầy thông cảm với các bạn nhưng khi lên gặp bề trên thầy lại thấy e dè. "Thưa cha, chúng con khiêm tốn xin cha cho chúng con thêm một ngày nghỉ nữa. Chúng con e rằng hai ngày không đủ để về nhà ở xa."

Cha Thomas nhìn Thầy Piô một cách nghi ngờ. "Nhưng con sống ở gần đây; con không cần thêm một ngày nữa!"

Thầy Piô không trả lời. Thầy có vẻ bối rối và mau lẹ cúi đầu, xin lỗi.

Trước khi Thầy Piô đóng cửa, Cha Thomas gọi, "Khoan đã. Hãy nói với các bạn con dùm cha."

"Dạ?"

Cha Thomas mỉm cười, "Nói với họ cha cho nghỉ thêm một ngày nữa."